

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: J. K., narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem,
se sídlem Slovanská 982/136, 326 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

za účasti
osob zúčastněných 1) CETIN a.s., IČO: 04084063,
na řízení: se sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9,
2) HOTELY SRNÍ, a.s., IČO: 28666712
se sídlem Celetná 590, 110 00 Praha 1,
zastoupena JUDr. Jiřím Gajdarusem, advokátem,
se sídlem Synkovská 1327/6, 160 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021, č. j. PK-RR/2493/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce uvedl, že je výlučným vlastníkem pozemků p. č. XA, XB a st. XC, jehož součástí je stavba č. p. X, rodinný dům v k. ú. X I. S pozemky žalobce bezprostředně sousedí pozemky p. č. XD, XE a p. č. XF, vše v k. ú. X I, které jsou ve vlastnictví společnosti HOTELY SRNÍ, a. s. (dále jen „HOTELY SRNÍ, a. s.“).
2. HOTELY SRNÍ, a. s. podala žádost o vydání společného povolení na stavbu „*Ubytovací zařízení pro hotel Srní*“ (dále jen „*stavební záměr*“), která má být vystavěna na výše zmíněných pozemcích jí patřících. K této žádosti vydal Městský úřad Kašperské hory (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutí ze dne 4. 5. 2021, č. j. 00625/2021/SU (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), jímž předmětný stavební záměr schválil.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, jelikož měl za to, že projektová dokumentace obsahuje chybný výpočet parkovacích míst. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2021, č. j. PK-RR/2493/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), odvolání zamítl.

Obsah žaloby

4. Žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Námitky žalobce v odvolání ze dne 18. 5. 2021, které se týkaly chybného počtu parkovacích míst v projektové dokumentaci, nebyly žalovaným vypořádány, neboť má žalovaný za to, že byly vzneseny až po koncentraci ve společném řízení, a není tak možné k nim přihlédnout. Toto však není pravdou, protože nedostatek parkovacích míst žalobce namítal ve společném řízení před stavebním úřadem již v roce 2018, mj. v odvolání ze dne 29. 6. 2018. Na základě podnětu žalobce došlo ze strany projektanta k přepočítání počtu možných ubytovaných osob ze 40 na 32.
5. I kdyby tomu tak nebylo, žalobcem uváděné námitky přesahují ochranu žalobcova vlastnického práva, jelikož zasahují do veřejného zájmu a tyto je žalovaný povinen přezkoumat bez ohledu na koncentraci řízení. Počet parkovacích míst byl napadán dalšími účastníky společného řízení, manželi J. a J. S.. I přesto bylo odvolání obou účastníků jako nedůvodné zamítnuto.
6. Žalobce uvedl, že projektová dokumentace, zpracovaná Ing. Kamilem Žižkou, autorizovaným inženýrem ČKAIT č. 0100811, byla vydaná v rozporu s právními předpisy, vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a normou ČSN 73 6110, napadené rozhodnutí z ní však nekriticky vychází, neboť uvádí, že byla zpracována odborně.
7. Správní orgán I. stupně je povinen v rámci posouzení stavebního záměru posoudit, zda žadatelem doložená dokumentace je kompletní a zpracovaná podle požadavků pro obsah a rozsah dokumentace pro vydání společného povolení dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, zejména je nutno zjistit, zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“), a to i z úřední povinnosti.
8. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl výpočty, kterými se stanoví počet parkovacích míst. Jednalo se o výpočet přímo podle normy ČSN 73 6110, nikoli o výpočet generovaný volně dostupným programem na internetu, jak uvádí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalovaný. Potřebný počet parkovacích míst pro stavební záměr s kapacitou 32 lůžek je 13,87, zaokrouhleno 14, nikoli tedy 9. Projektová dokumentace je v tomto ohledu zjevně nezákonná, ať už z nedbalosti či záměrně. Že je výpočet obsažený v projektové dokumentaci nesprávný, je přitom zřejmé z jeho jednoduchého provedení v souladu s normou. Žalovaný si tedy nesprávnost výsledku mohl snadno ověřit.

9. Žalovanému muselo být od počátku zřejmé, že projektová dokumentace je záměrně zpracována špatně nebo neodborně. Ing. Kamil Žížka v rámci společného řízení k námitkám žalobce mj. předělával počet osob, které lze ve stavebním záměru ubytovat, předělával napojení splaškových vod do dešťového kanalizačního svodu a předělával podklady pro výpočet parkovacích míst, kdy pouze snížil počet ubytovaných ze 40 na 32 osob.
10. Správní orgán I. stupně i žalovaný se rovněž dopustili řady procesních vad, jelikož nedostatečně reagovali na námitky žalobce uplatněné v rámci společného řízení, jakož i s odvolacími důvody žalobce. Závěrem žalobce uvedl, že správní orgány nejednají ve veřejném zájmu, ale pouze v zájmu vlastním.

Vyjádření žalovaného

11. Ve svém vyjádření k žalobě nejprve žalovaný stručně shrnul procesní průběh správního řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí. K uplatněným žalobním námitkám uvedl následující.
12. Žalobce uplatnil námitky týkající se počtu parkovacích míst až v odvolacím řízení, přestože možnost jejich uplatnění měl v řízení prvostupňovém. Dle žalovaného není možné, aby žalobce na nedostatek parkovacích míst upozorňoval ve svém odvolání ze dne 29. 6. 2018, jelikož žádost o vydání společného povolení pro stavební záměr byla podána dne 6. 11. 2018. Pokud má žalobce na mysli námitky uplatněné v odvolacím řízení ze dne 4. 6. 2019, pak i tyto námitky byly uplatněny až v odvolacím řízení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 5. 2019, č. j. 01088/2019/SU, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. PK-RR/3003/19, zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání. Jedním z důvodů pro zrušení tohoto rozhodnutí byl i chybný výpočet počtu parkovacích míst pro stavební záměr. V novém projednání projektant dokumentaci upravil a znovu vypočítal potřebný počet parkovacích míst. Námitky žalobce uplatněné v odvolání ze dne 4. 6. 2019 se tedy již nevztahují k záměru povolenému rozhodnutím správního orgánu I. stupně.
13. Žalovaný přezkoumal správnost stanovení počtu parkovacích míst z úřední povinnosti při posuzování souladu rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy a ve vztahu k tomuto posouzení žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.
14. V odvolacím řízení žalovaný přezkoumal i to, zda projektová dokumentace předložená v novém projednání stavebního záměru je úplná a zda je zpracována oprávněnou osobou, přičemž z tohoto hlediska nezjistil žádné pochybení. Přepřacováním projektové dokumentace byly odstraněny její vady, které byly zjištěny v prvním odvolacím řízení.
15. Žalobce ve své žalobě neupřesňuje procesní vady, kterých se měly správní orgány dopustit a neuvádí ani konkrétní informace o tom, čím došlo k porušení normy ČSN 73 6110 a vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, proto se k těmto námitkám žalovaný nemůže vyjádřit.
16. K žalobní námitce týkající se jednání žalovaného ve vlastním zájmu žalovaný uvedl, že není zřejmé, jaký zájem by mohl mít na povolení stavebního záměru. Žalovaný uzavřel, že Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobní námitky považuje za nedůvodné a jeho postup byl v souladu s právními předpisy.

Replika žalobce

17. Ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl žalobce, že trvá na svém tvrzení, že projektová dokumentace není správná a v souladu se zákonem, jelikož počet 9 parkovacích míst je zjevně nedostatečný a odporuje výpočtu dle normy ČSN 73 6110. Žalobce v žalobě přesně popsal správný výpočet počtu parkovacích míst, učinil tak mj. i ve svých podáních ze dne 29. 6. 2018 a námitce ze dne 19. 3. 2019. Napadeným rozhodnutím ani rozhodnutím správního orgánu I. stupně nedošlo k nápravě závadného stavu. Skutečnost, že žalovaný počet parkovacích míst ponechal, přičemž pouze snížil počet ubytovaných osob, je pouze formální a zavádějící, aby se tzv. „na oko“ vyhovělo námitkám uplatněným v řízení a vše se jevílo vyhovující odpovídajícím normám. Je zcela evidentní, že s ohledem na rozsáhlost stavebního záměru bude po kolaudaci skutečný počet lůžek navýšen na 40 osob personálu, neboť kolik osob tu skutečně přebývá, nemůže žalobce v podstatě nikdy fakticky zjistit.
18. Žalovaný opakovaně poukazuje na skutečnost, že projektovou dokumentaci zpracovala autorizovaná osoba, Ing. Kamil Žižka, tedy osoba odborně způsobilá. Z takového stanoviska dle žalobce vyplývá, že vzhledem ke své odborné způsobilosti je tato osoba zřejmě neomylná a není třeba přezkoumávat její dílo. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že není zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce zpochybňuje výpočet parkovacích míst, žalobce podotýká, že opakovaně popsal, jakým způsobem došel k opačnému výsledku, je na žalovaném, aby si jednoduchým výpočtem tento počet přezkoumal, což žalovaný neučinil. Pro 32 lůžek je potřebný počet parkovacích míst 14, nikoliv 9.
19. Stavební záměr je nazván „Ubytovací zařízení pro hotel Srní“, z čehož vyplývá, že stávající personál pro provoz hotelu bude ubytován v tomto ubytovacím zařízení, a tudíž ubytovací kapacity v hotelu Srní budou navýšeny pro nové zákazníky. Za situace, kdy již v současné době je stávající parkoviště hotelu Srní nedostatečné, není možné opět tuto nedostatečnost zvyšovat.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

20. Ve věci podala z osob zúčastněných na řízení vyjádření pouze společnost HOTELY SRNÍ, a.s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“). Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žaloba je postavená na jediné námitce, otázce počtu parkovacích míst, zbylé námitky nemají žádnou obsahovou relevanci a jedná se o ničím podložené spekulace.
21. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na skutečnost, že ve stavebním řízení je aplikována zásada koncentrace, která má zajistit uplatnění námitek účastníků řízení již před správním orgánem I. stupně. Dále sdělila, že nemá žádný smysl řešit námitky ostatních účastníků řízení, manželů Sklenaříkových, kteří nepodali žalobu proti napadenému rozhodnutí, je tak zcela nerozhodné, zda ve stavebním řízení uplatnili námitku nedostatku parkovacích míst či nikoli.
22. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, když v rámci oznámení o zahájení společného řízení ze dne 4. 2. 2019 uvedl, že upouští od ústního jednání s tím, že účastníci řízení mohou uplatnit námitky ve lhůtě 15 dnů od doručení uvedeného oznámení s poučením, že k námitkám uplatněným po tomto termínu nebude přihlédnuto. Žalobci toto oznámení bylo doručeno dne 4. 2. 2019, přičemž uplatnil námitky týkající se projektové dokumentace, žádná z uplatněných námitek se však netýkala parkovacích a Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odstavných stání.

23. V řízení došlo k doplnění podkladů pro rozhodnutí ze strany osoby zúčastněné na řízení, tuto skutečnost správní orgán I. stupně sdělil všem účastníkům řízení a stanovil 10denní lhůtu pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření k nim. Správní orgán I. stupně účastníky zároveň upozornil, že po uplynutí 10denní lhůty ode dne doručení tohoto sdělení ve věci rozhodne.
24. Žalobci bylo toto sdělení doručeno 9. 3. 2019, přičemž se dostavil k nahlédnutí do spisu dne 13. 3. 2019. Dne 19. 3. 2019 doručil správnímu orgánu I. stupně námitky, ve kterých pouze obecně uvedl, že projektová dokumentace je chybná a neodpovídá vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve vztahu k parkovacím a odstavným místům žalobce žádné námitky neuplatnil.
25. Námitky týkající se parkovacích a odstavných míst žalobce poprvé uplatnil až v podaném odvolání ze dne 17. 5. 2019. Žalobce tak tyto námitky vznesl až poté, co nastala koncentrace řízení, z uvedeného důvodu tak nebylo možno k nim přihlédnout. Současně nelze tyto námitky řešit ani v řízení o správní žalobě.
26. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že ani v případě, kdy by žalobce námitky uplatnil před koncentrací řízení, nemohlo by jim být vyhověno. Odkázala přitom na § 94n odst. 3 stavebního zákona, dle něž může účastník řízení uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů jen v případě, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení je tak povinen uplatnit námitky proti stavebnímu záměru ve stanovené koncentrační lhůtě, zároveň je povinen odůvodnit, jak se předmětný stavební záměr dotýká jeho vlastnické či jiného věcného práva k pozemku a/nebo stavbám na nich. Žalobce tak neučinil, námitka týkající se parkovacích a odstavných míst v průběhu celého řízení nenaplněovala zákonné předpoklady pro to, aby mohla být předmětem přezkumu.
27. Nade vše výše uvedené je námitka týkající se parkovacích a odstavných míst nedůvodná i z věcného hlediska. Výpočet parkovacích stání byl proveden autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby v souhrnné technické zprávě, je zpracován v souladu s normou ČSN 73 6110 a její změnou Z1. Výpočet počtu parkovacích míst je proveden přehledně, srozumitelně, postupem dle uvedené normy, na základě v ní daných vstupních hodnot a základních ukazatelů.
28. Výpočet parkovacích míst provedený žalobcem je založen nikoli na doložení chyby ve výpočtu, ale pouze na zpochybnění aplikace součinitele vlivu stupně automobilizace podle č. 14.1.11 normy ČSN 73 6110 a její změny Z1 ve výši 0,73 (koeficient pro 290 vozů / 100 obyvatel). Takto stanovený součinitel vlivu stupně automobilizace plně odpovídá objektivním skutečnostem dle normy ČSN 73 6110, výpočet prováděný žalobcem za užití koeficientu $k_a = 1,3$ je pro obec Srní zcela chybný. Osoba zúčastněná na řízení dále popsala způsob výpočtu počtu parkovacích míst.
29. Závěrem osoba zúčastněná na řízení ke snížení počtu ubytovaných osob ze 40 na 32 uvedla, že snížení nebylo provedeno nijak účelově a už vůbec ne z důvodu snížení počtu potřebných parkovacích míst, nýbrž výlučně z důvodu stanoviska krajské hygienické stanice, která považovala podkrovní prostory za nevyhovující z hygienického hlediska pro ubytování dvou osob. Jedná se tak o čistě spekulativní a ničím nepodložené tvrzení žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Posouzení věci

30. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, když s tím obě sporné strany výslovně souhlasily ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
31. Při přezkumu soud vycházel z skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
32. Žalobce ve své žalobě uplatnil několik námitek, z nichž jen některé splňují předpoklady toho, aby je bylo vůbec možno považovat za žalobní bod. Podle § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“), platí, že ze žalobního bodu coby esenciální součásti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu *„musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.“* Je tedy zřejmé, že při formulaci žalobního bodu se nelze omezit toliko na skutkový popis tvrzené vady napadeného rozhodnutí či tvrzeného pochybení správního orgánu, aniž by takové vady byly rovněž žalobcem určitým způsobem právně vymezeny; tím méně je možno omezit se na pouhé označení tvrzeně porušeného ustanovení právního předpisu, či snad dokonce jen na označení samotného právního předpisu, tedy bez bližší identifikace konkrétního ustanovení, jež mělo být porušeno. Tyto závěry jsou potvrzovány ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58. Současně platí, že soud je vázán uplatněnými žalobními body, v jejichž mezích napadené výroky správního rozhodnutí přezkoumává, jak stanoví § 75 odst. 2 s. ř. s., takže není oprávněn žalobní body sám jakkoli dotvářet či za žalobce domýšlet. Taková jeho činnost by byla v příkrém rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení.
33. Ze shora uvedeného vyplývá, že za žalobní body není možno považovat žalobcovu námitku, podle níž se správní orgány obou stupňů *„rovněž dopustily řady procesních vad, když nedostatečně reagovaly na námítky žalobce uplatněné v rámci společného řízení, jakož i s odvolacími důvody žalobce“*, neboť ze žaloby není zřejmé, které procesní vady má žalobce vůbec na mysli, natož aby bylo zřejmé, jak mají být tyto tvrzené procesní vady žalobcem kvalifikovány, resp. které jeho konkrétní námítka nebyly správními orgány dostatečně vypořádány. Stejný závěr je nutno učinit ohledně žalobcova tvrzení, podle něhož *„postupem obou správních orgánů došlo k porušení ČSN 73 6110 a dále i k porušení vyhlášky č. 499/2006 Sb.“*, neboť tato námitka naopak zcela postrádá jakékoli své skutkové vymezení, tj. čím měly správní orgány citovanou vyhlášku porušit. Ve vztahu k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb pak není možno ani vyjít z předchozího textu žaloby, neboť v něm se ohledně citované vyhlášky toliko konstatuje, že *„stavební úřad je povinen v rámci posouzení záměru posoudit, zda žadatelem doložená dokumentace je kompletní a zpracovaná dle požadavků pro obsah a rozsah dokumentace pro vydání společného povolení dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (...).“* Tato část žaloby tedy o žádném konkrétním pochybení správních orgánů rovněž nehovoří, je ji tak možno považovat toliko za zopakování (rozvinutí) argumentace týkající se tvrzeně nesprávného výpočtu potřebného počtu parkovacích míst u stavebního záměru. Konečně soud nepovažoval za způsobitý žalobní bod ani tvrzení obsažené v samotném závěru žaloby, podle něhož správní orgány nejednají *„v zájmu veřejném, ale pouze a jen ve vlastním zájmu“*, neboť v jejím případě není zjevné ani skutkové vymezení, ani právní kvalifikace. Je však současně pravděpodobné, že žalobce tuto námitku zamýšlel spíše jako shrnutí svého subjektivního dojmu z postupu správních orgánů v předmětné věci spíše než jako samostatný žalobní bod. Shora řečené tedy soud uvádí pro přehlednost.
34. V žalobě tak byly řádně uplatněny tři zásadní okruhy námitek tvořící žalobní body. Především jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

spatřuje v tom, že žalovaný nevypořádal jeho námitku chybného počtu parkovacích míst. Žalobce uvedl, že žalovaný poukázal na zásadu koncentrace správního řízení s tím, že žalobci nic nebránilo ve dřívějším uplatnění této námitky. K tomu však žalobce konstatoval, že stejnou námitku uplatnil již v roce 2018, mj. ve svém odvolání ze dne 29. 6. 2018.

35. Dále žalobce namítl procesní pochybení správních orgánů spočívající v tom, že jeho námitka nesprávného počtu parkovacích míst přesahuje ochranu jeho vlastního práva, neboť se jedná o věc veřejného zájmu, ke které by měly správní orgány přihlídnout ze své úřední povinnosti, a to s odkazem na § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).
36. Konečně žalobce namítl nesprávné zjištění skutkového stavu správními orgány, a to v důsledku tvrzeně nekritického přijetí závěrů projektové dokumentace Ing. Kamila Žižky, vydané v rozporu s právními předpisy. Podle žalobce totiž projektová dokumentace obsahuje nesprávný výpočet počtu parkovacích míst pro stavební záměr. Žalovanému přitom muselo být dle žalobce od počátku zřejmé, že projektová dokumentace je projektantem zpracována záměrně špatně nebo neodborně.
37. Soud se v logice přezkumu napadeného rozhodnutí zabýval nejprve právě námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů způsobené dle žalobce nevypořádáním jeho námitky, kterou však dle svých slov uvedl již v řízení před správním orgánem prvního stupně, mj. v odvolání ze dne 29. 6. 2018. Je tomu tak proto, že pokud by byla tato vada v napadeném rozhodnutí skutečně shledána, nebylo by možno v jeho přezkumu dále pokračovat optikou dalších žalobních bodů.
38. Žalobce v žalobě a posléze v rozvinutí tohoto žalobního bodu v rámci repliky ze dne 19. 4. 2022 doručené soudu 20. 4. 2022 označil celkem tři svá podání, kterými se v rámci správního řízení domáhal přezkumu otázky řádného výpočtu parkovacích stání u stavebního záměru: a) odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 5. 2021, b) odvolání ze dne 29. 6. 2018, c) námitka ze dne 19. 3. 2019 (uplatněno v replice). Jiná konkrétní podání žalobce ve své žalobě neoznačil. Soud přitom nemohl přihlídnout k tomu, že v žalobě žalobce tvrdí, že předmětnou námitku uplatnil *mimo jiné* v odvolání ze dne 29. 6. 2018, to znamená, že implicitně sděluje, že ji uplatnil i v rámci jiných podání. Jak už však soud shora uvedl, není jeho úkolem, aby uplatněné žalobní body za žalobce jakkoli dotvářel. Proto soud nebyl oprávněn vyhledávat za žalobce, zda skutečně takovou námitku uplatnil v rámci ještě jiných svých podání směřovaných vůči správním orgánům, než která sám specifikoval, případně kdy se tak stalo. Bylo věcí žalobce, aby konkrétně uvedl, kdy, resp. ve kterém svém podání danou námitku, kterou žalovaný údajně nevypořádal, uplatnil.
39. K této námitce soud nejprve konstatuje, že zásada koncentrace správního řízení je vyjádřena v § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož platí: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“* Toto pravidlo, které má pochopitelně své podstatné výjimky, jež se uplatní zejména tam, kde jde o uložení nějaké povinnosti, typicky v přestupkovém řízení, případně v řízeních, v nichž je zvláště akcentována povinnost správního orgánu zjistit ze své úřední činnosti všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu dle § 50 odst. 3 správního řádu, slouží především k zajištění procesní efektivity ve správních řízeních. Brání totiž tomu, aby si účastníci ponechávali určité podstatné skutečnosti v pomyslné záloze pro další fáze správního řízení, Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v nichž poté tyto skutečnosti působí překvapivě, proč je nutno doplňovat zjištění skutkového stavu, často opět v prvním stupni. Speciální předpisy upravující zvláštní oblasti správního práva mohou tato obecná pravidla modifikovat či specifikovat, což také činí. V této souvislosti je rovněž důležité podotknout, že v projednávané věci vedly správní orgány společné územní a stavební řízení podle § 94j a násl. stavebního zákona. Správní řízení bylo vedeno s upuštěním od ústního jednání podle § 94m odst. 3 stavebního zákona. Ze správního spisu přitom vyplývá, že správní orgán I. stupně o tomto v oznámení o zahájení společného řízení ze dne 4. 2. 2019 jeho účastníky informoval, přičemž je v souladu s § 94m odst. 3 ve spojení s § 94n odst. 4 stavebního zákona výslovně vyrozuměl i o tom, že mají právo uplatnit své námitky do 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení. Z doručanky datové zprávy připojené k tomuto oznámení pak vyplývá, že žalobci bylo oznámení doručeno dne 4. 2. 2019.

40. Pokud tedy jde o žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 5. 2021, je ze správního spisu zjevné, že to se týká právě jen otázky správného výpočtu parkovacích míst u stavebního záměru. Pro kontext věci je však ze správního spisu třeba doplnit i další skutečnosti. Předně: správní řízení o žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení bylo zahájeno dne 6. 11. 2018. V rámci svého podání ze dne 28. 2. 2019, v němž se vyjadřoval k námitkám účastníků řízení, doplnil stavebník do spisu další podklady, jmenovitě zápis o předání výsledků geodetických prací č. 145/2017/ZKÝ spolu se dvěma situačními výkresy. Výzvou ze dne 8. 3. 2019 vyzval správní orgán I. stupně účastníky řízení k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a případnému vyjádření se k nim ve lhůtě 10 dní ode dne doručení oznámení s informací, že po uplynutí této lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí. Tato výzva byla žalobci doručena dle doručanky datové zprávy dne 9. 3. 2019. Žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 13. 3. 2019 a dne 19. 3. 2019 vskutku předložil své vyjádření nazvané jako podání námitek (o tomto podání viz níže v bodě 45 tohoto rozsudku). Správní orgán I. stupně následně ve správním řízení poprvé rozhodl dne 17. 5. 2019, kdy stavební záměr schválil. Projektová dokumentace v dané době počítala se 40 ubytovanými osobami (20 v objektu A1 a 20 v objektu A2) a 9 parkovacími stánkami, z toho 8 pro osobní vozidla a 1 pro parkování 4 motocyklů či 4 jízdních kol, popř. kombinaci obojího. Mj. i k odvolání žalobce bylo však toto rozhodnutí následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. PK-RR/3003/19, přičemž jedním z důvodů, které žalovaného ke kasaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně vedly, byly i pochybnosti o správnosti výpočtu parkovacích míst z hlediska § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. V dalším průběhu řízení však v návaznosti na zjištěné vady došlo ke změně projektové dokumentace podáními stavebníka ze dne 6. 11. 2020 a 12. 4. 2021. Správní orgán I. stupně vyzval účastníky řízení k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to jednak sdělením ze dne 9. 12. 2020, jednak sdělením ze dne 13. 4. 2021. Žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 16. 12. 2020 (ale nevyjádřil se k nim), na sdělení ze dne 13. 4. 2021 již nereagoval vůbec. Dne 4. 5. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. 00625/2021/SU, kterým stavební záměr znovu schválil. V přepracované projektové dokumentaci se již počítalo jen s kapacitou 32 ubytovaných (16 v objektu A1 a 16 v objektu A2) a 9 parkovacími stánkami, opět s 8 pro osobní vozidla a 1 pro parkování 4 motocyklů nebo 4 jízdních kol (případně kombinaci obojího).
41. Z napadeného rozhodnutí se pak podává (strany 8-10), že žalovaný upozornil žalobce na shora popsanou koncentrační zásadu, současně se však konstatoval, že výpočet, který žalobce v rámci svého odvolání ze dne 18. 5. 2021 předložil, je zjevně vygenerován programem volně dostupným na internetu, přičemž není zjevné, odkud byly čerpány údaje. Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

do výpočtu dosazené. Na druhé straně byl dle žalovaného výpočet parkovacích míst proveden autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby v souhrnné technické zprávě, byl zpracován v souladu s ČSN 73 6110 a její změnou Z1. Výpočet byl proveden přehledně, srozumitelně, postupem dle uvedené normy, na základě daných vstupních hodnot a základních ukazatelů. Konečně žalovaný k žalobcovu odvolání uvedl, že žalobce touto námitkou vybočuje z rozsahu svých účastnických práv ve smyslu § 94n odst. 3 stavebního zákona, neboť není zřejmé, jakým způsobem se tato problematika dotýká výkonu jeho vlastnických práv.

42. Dlužno tedy ve vztahu k žalobcovu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně konstatovat, že žalovaný postupoval řádně, v souladu s předpisy upravujícími koncentraci správního řízení. Žalobci nic nebránilo, aby své námitky uplatnil ještě v době, kdy bylo řízení vedeno správním orgánem I. stupně. Před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně se seznámil, resp. měl příležitost seznámit s nově doplněnými podklady pro vydání rozhodnutí, a proto měl i příležitost uplatnit vůči jejich obsahu námitky. Skutečnost, že tak neučinil, a tyto námitky začlenil až do svého odvolání, jde tak plně k jeho tíži. To platí tím spíše, že žalobce byl skutečně, jak na to ostatně žalovaný ve svém nynější žalobou napadeném rozhodnutí upozornil, o podstatě koncentrační zásady zevrubně poučen v rámci odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. PK-RR/3003/1, kterým bylo zrušeno původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stejný závěr pak nutno učinit i ve vztahu k tvrzením týkajícím se přeplněnosti stávajícího parkoviště u hotelu Srní, kterou není možno zvyšovat a kterou žalobce dokumentoval fotografiemi. Také to mohl žalobce uplatnit již před správním orgánem I. stupně.
43. Současně je třeba zdůraznit, že porušení koncentrační zásady nebylo jediným důvodem, pro který nebylo žalobcovu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyhověno. Jak je patrné ze shora soudem zrekapitulované příslušné části žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný se přece jen se žalobcovou argumentací vypořádal, jakkoli tak učinil rudimentárně, přesto srozumitelně a přezkoumatelně, a to jednak poukazem na nerelevanci výpočtu parkovacích míst předloženou žalobcem, jednak poukazem na to, že taková námitka překračuje rozsah, ve kterém je žalobce oprávněn námitky vůbec uplatňovat dle § 94n odst. 3 stavebního zákona. Z tohoto důvodu tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné být nemůže.
44. Dále žalobce uvedl, že obdobnou námitku uplatnil v rámci svého odvolání ze dne 29. 6. 2018. Žalobce však zcela jistě nemohl ve správním řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, podat odvolání dne 29. 6. 2018. Je tomu tak proto, že samotné správní řízení o žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení bylo zahájeno dne 6. 11. 2018. Přestože žalobce byl na zřejmou nesprávnost tohoto údaje upozorněn prostřednictvím vyjádření žalovaného k žalobě, setrval na něm i v rámci své repliky, byť v ní už nehovoří o odvolání, ale toliko o „podání“. Z logiky věci však nemohl dne 29. 6. 2018 předložit správním orgánům v daném správním řízení ani podání, když ještě dané správní řízení ve věci neprobíhalo. Nedosti však na tom. Je nutno konstatovat, že i kdyby byl časový údaj předestřený žalobcem správný, pak bylo-li by příslušné tvrzení ohledně nesprávného počtu parkovacích míst žalobcem uplatněno vskutku až v odvolání, bylo by stejně z hlediska shora citované právní úpravy dopadající na uplatňování námitek vzneseno opožděně.
45. Konečně je nutno se v rámci vypořádání tohoto žalobního bodu zabývat i žalobcovým podáním ze dne 19. 3. 2019, na něž žalobce upozornil v rámci repliky k vyjádření žalovaného k žalobě. Dotvořil tím uplatněný žalobní bod, když uvedl, že námitku nedostatečnosti vypočteného počtu parkovacích stání uplatnil ještě ve své námitce ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

19. 3. 2019. Ze správního spisu přitom soud zjistil, že žalobce skutečně takové podání nazvané Podání námitek proti projektové dokumentaci předložené k žádosti o společné povolení na stavbu „*Ubytovací zařízení pro Hotel Srní*“ učinil. Stalo se tak poté, co se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Toto podání však nic ve vztahu k počtu parkovacích míst neobsahuje; jeho obsah se vyčerpává tvrzením, že projektová dokumentace obsahuje závažné vady, které rozpozná i žalobce coby laik, respektive, že z doloženého projektu není možno dovodit, zda stavba a její umístění „*bude splňovat platnou legislativu České republiky a platné normy ČSN.*“ Jde navíc o námitku uplatněnou ještě před vydáním v pořadí prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo následně zrušeno, po čemž následovalo opakované doplňování podkladů správního spisu, spočívajících kromě jiného i ve změně projektové dokumentace, a to včetně změny parametrů, z nichž se počet parkovacích míst vypočítává (kapacita pro počet ubytovaných). Ani vypořádání této námítky tedy nemohlo založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť neobsahuje konkrétní tvrzení týkající se počtu parkovacích míst.

46. Pokud žalobce nyní v žalobě, resp. v replice k vyjádření žalovaného, tvrdí, že kapacita stavebního záměru byla snížena jen na oko, aby se vyhovělo námitkám uplatněným v řízení, nezbyvá soudu než konstatovat, že jde o žalobcovu spekulaci, která není t. č. ničím podložena. Navíc i tuto námitku měl žalobce nepochybně možnost uplatnit i v rámci samotného správního řízení, což neučinil. Bude-li stavební záměr užíván v rozporu se svým určením či způsobem, který bude pro žalobce obtěžující (např. z důvodů rozličných imisí), bude moci proti takovému jednání brojít jinými právními prostředky. Není však na místě v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu předjímat, že podmínky stanovené v napadeném rozhodnutí nebudou respektovány, a s tímto nepodloženým tvrzením se domáhat zrušení takového rozhodnutí. Přijetí takové argumentace by nakonec mohlo vést ke zrušení jakéhokoli správního rozhodnutí, které vychází z určitých předpokladů či stanoví konkrétní podmínky, neboť koneckonců nikdy nelze vyloučit, že takové předpoklady či podmínky nebudou respektovány.
47. Možno tedy shrnout, že první žalobní bod není důvodný. Žalobcová námitka uplatněná v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla skutečně vznesena v rozporu se zásadou koncentrace správního řízení. Žalovaný ji navíc i přesto alespoň v základním rozsahu vypořádal, a to přezkoumatelnou argumentací. Žádné podání ze dne 29. 6. 2018 v daném správním řízení vůbec nemohlo být učiněno a námitky ze dne 19. 3. 2019 argumentaci ve vztahu k počtu parkovacích míst vůbec neobsahovaly.
48. Dále se soud zabýval žalobním bodem týkajícím se nedostatečného zjištění skutkového stavu, když se žalovaný údajně nezabýval otázkou dostatečného počtu parkovacích míst u stavebního záměru, což měl učinit, protože se jedná o otázku veřejného zájmu. Navíc byla tato problematika uplatněna i dalšími účastníky správního řízení, jmenovitě manželi Sklenaříkovými.
49. Soud k této žalobní námitce předeseílá, že posláním správních soudů je chránit veřejná subjektivní práva fyzických a právnických osob, jak stanoví § 2 s. ř. s. Správní soudnictví tedy především není nástrojem ochrany všeobecné zákonnosti, ale je zřízeno k ochraně individuálních práv osob. To reflektuje i právní úprava žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. stanoví (podtržení připojil soud): „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“ Žaloba proti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí správního orgánu je tedy procesním nástrojem, jehož prostřednictvím se lze dovolat ochrany toliko vlastních veřejných subjektivních práv, nikoli ochrany práv jiných osob, tím méně veřejného zájmu. K ochraně veřejného zájmu zakotvuje zákon speciální žalobní legitimaci pro subjekty vyjmenované v § 66 s. ř. s. Žalobce takovým subjektem není, a proto je v tomto soudním řízení správním oprávněn hájit toliko svá vlastní veřejná subjektivní práva.

50. Z řečeného vyplývá, že napadené rozhodnutí nelze přezkoumat prizmatem námitky, podle níž byla otázka dostatečného počtu parkovacích míst uplatněna i jinými účastníky správního řízení, tedy manžely S. Žalobce není oprávněn iniciovat přezkum napadeného rozhodnutí potud, pokud namítá nedostatečné vypořádání námitky uplatněné jiným účastníkem správního řízení. Takové právo by přináleželo toliko samotným manželům S. Ti však soudu svým přípisem ze dne 1. 5. 2022 sdělili, že se k žalobě nepřipojují (učinili tak v reakci na výzvu soudu, zda v řízení hodlají uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení). Je tak mimo vší pochybnost, že manželé S. žalobu proti napadenému rozhodnutí nepodali a nemají ani zájem vystupovat coby osoby zúčastněné na řízení, a proto není ani věcí žalobce, aby se sám bral za ochranu jejich práv. Soudní řád správní nepřipouští podání *actio popularis*, tedy podání žaloby v zájmu třetí osoby.
51. Obdobně je nutno vypořádat i tu část tohoto žalobního bodu, kde žalobce dovozuje povinnost správních orgánů zabývat se otázkou počtu parkovacích míst u stavebního záměru z hlediska veřejného zájmu, resp. jejich povinnosti zjistit z úřední povinnosti všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu podle § 50 odst. 3 správního řádu. Tuto povinnost správní orgány nepochybně mají. Není však věcí žalobce, aby v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, která je upravena, jak už bylo výše řečeno, k ochraně vlastních subjektivních práv žalobce (k tomu srovnej např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86), se tento ujímal i ochrany tohoto veřejného zájmu, pokud tak neučiní subjekty, které jsou k tomu zákonem povolány. Žalobce by mohl námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu vznést řádně toliko tehdy, pokud by v ní současně uvedl, jakým způsobem nedostatečným zjištěním skutkového stavu v dané věci došlo k dotčení jeho subjektivních veřejných práv. To však v žalobě nečiní.
52. Navíc není pravdou, že by se správní orgány touto otázkou nezabývaly. Kromě rudimentárního vypořádání žalobcovy odvolací námitky, které již bylo zmíněno shora, je možno poukázat na to, že v pořadí první rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným zrušeno mj. právě kvůli pochybnostem ohledně správnosti výpočtu parkovacích míst obsaženého v projektové dokumentaci, která byla v dalším průběhu řízení stavebníkem změněna. V žalobou napadeném rozhodnutí pak žalovaný dospěl k závěru, že projektová dokumentace byla vyhotovena řádně a neshledal důvody pro změnu ani zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 7 napadeného rozhodnutí). Ani tento žalobní bod proto není důvodný.
53. Konečně se soud zabýval třetím uplatněným žalobním bodem, který se týkal tvrzeného procesního pochybení správních orgánů spočívajícím v tom, že dle žalobce vycházely z projektové dokumentace, jež byla vydána v rozporu s právními předpisy, vyhláškou č. 499/2006 Sb., a normou ČSN 73 6110.
54. Nutno konstatovat, že tento žalobní bod je žalobcem koncipován navýsost vágně. Jakkoli žalobce zmiňuje povinnost správních orgánů posoudit, zda je projektová dokumentace kompletní a zda odpovídá požadavkům dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., resp. zda jsou v odpovídající míře řešeny obecní požadavky na výstavbu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, není ze žaloby zcela jasné, v čem konkrétně měly správní orgány Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v tomto směru pochybit. Jediné, co žalobní bod uvádí konkrétně, je opět výpočet parkovacích míst, přičemž žalobce zastává stanovisko, že správně mělo být parkovacích míst 13,87, tj. zaokrouhleně 14, nikoliv 9, aniž by ovšem svůj výpočet soudu představil a vymezil se tak vůči výpočtu, který zastávají správní orgány. Jedná se tedy nicméně fakticky opět o námitku týkající se počtu parkovacích míst, nyní skrytou do hávu žalobního bodu týkajícího se procesního pochybení. Právě proto je však nezbytné znovu uvést, že žalobce tuto námitku v projednávané věci řádně neuplatnil ve správním řízení, neboť plánovaná kapacita stavebního záměru byla snížena doplněním (přepracováním) projektové dokumentace a žalobce se s touto skutečností mohl a měl seznámit již v řízení před správním orgánem I. stupně, a proto na ni mohl tehdy i reagovat. Navíc opět i v této souvislosti musí soud konstatovat, že se žalobce ujímá ochrany obecné zákonnosti, což mu nepřísluší. Ze žaloby není zřejmé, jakým způsobem, byť by byla jeho tvrzení správná, bylo dotčeno nějaké jeho veřejné subjektivní právo.

55. Soudu také není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že správním orgánům mělo být od počátku jasné, že projektová dokumentace zpracovaná Ing. Žižkou je zpracována záměrně špatně nebo neodborně. Samotná skutečnost přepracování projektové dokumentace není důkazem takových tvrzení, neboť se jednalo o reakci na kasační rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, respektive na závazný právní názor v něm žalovaným vyslovený, a tedy zcela v souladu s právem. Ani tento žalobní bod proto soud neshledal důvodným.

Závěr a náklady řízení

56. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, je nedůvodná, výrokem I. tak žalobu zamítl.
57. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
58. Výrokem III. tohoto rozsudku pak soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. *„Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.“* V projednávaném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jim ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení ani vzniknout. Z toho důvodu soud ve výroku III. rozhodl, že osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. září 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.